

[Finn Poulsen.]

Man kan afvise eksemplet fra Belgien så meget, man vil, men en kendsgerning er det, at der ikke opstod de problemer, man i den forudgående diskussion fantaserer sig frem til.

Det afgørende er altså denne samtidighed i udviklingen på alle 3 områder og erkendelsen af, at det høje byggeniveau inden for boligbyggeriet i den nuværende situation, i den forvirrede labyrint, vi er ført ind i, nødvendigvis må kræve tilbageholdenhed på andre områder ikke mindst inden for det offentlige byggeri og de øvrige offentlige investeringer. Men problemet bliver ikke så stort, som man vil gøre det til. Jeg har ikke gjort gældende — og jeg har heller ikke hørt andre gøre det — at man i dag, sådan som situationen har udviklet sig, kan gå ind for at forøge aktiviteten, tværtimod, det er jo en af de betingelser, som var et led i forliget, og som den høje regering formentlig fortsat føler sig forpligtet til at efterkomme.

Så talte jeg — og talte, synes jeg, temmelig direkte — til den højtærede boligminister for at få lidt at vide om, hvorvidt udligningsproblemet ville blive taget op til drøftelse. Jeg gjorde det på den baggrund, at der jo foreligger adskillige udtalelser fra ministeren, fra betydende kredse inden for regeringspartierne, fra betydende kredse inden for de sociale boligselskaber — jeg kunne citere udtalelser fra Boligen og andre blade — om, at en huslejeudligning er en ubetinget nødvendighed, og jeg minder om, at dette jo var et led i en åbningstale for et par år siden, hvor statsministeren nævnte det. På denne baggrund spørger vi med rette: hvad vil man gøre for at løse det problem, som fra alle sider erkendes at være et afgørende led i hele dette problemkompleks? Det er det spørgsmål, jeg ikke har fået noget svar på, uagtet situationen er den, at huslejelovgivningen skal fornys inden udgangen af marts 1964. Så er det, jeg spørger: hvorfor skal vi nu stå i den situation, at vi måske til den tid bliver nødsaget til at forlænge en lovgivning, som vi alle er enige om skal ændres? Jeg spørger igen, og jeg tillader mig at spørge, da jeg har forstået på det ærede medlem fru Else-Merete Ross, at det ærede medlem er enig i min betragtning: er det den sam-

lede regering, der har opgivet tanken om at tage et initiativ til en gennemførelse af huslejeudligningen?

Else-Merete Ross: Da jeg spurgte den højtærede boligminister, om der ikke var en noget skæv fordeling inden for det regulerede storbyområde og ganske specielt København, fik jeg det svar, at man jo måtte se på byggekapaaciteten, som ikke alene skulle bruges til boligbyggeri, men også til erhvervsbyggeri, skoler o. s. v.

Nu er det muligt, at det, jeg vil sige her, lidt mere er et kommunalt problem, end det egentlig er et statsproblem. Men når jeg ser på et område som København, hvor jeg mener at der er en udbredt boligmangel, så forekommer det mig noget mærkeligt, at man ikke i højere grad øger det virkelige antal af lejligheder. I Københavns statistik over, hvad der er opført af lejligheder, ser resultatet jo egentlig vældig pænt ud, men hvis man trækker de lejligheder fra, der er nedlagt, så viser det sig jo, at den reelle vækst er forbløffende lille. Jeg kan bare nævne et sådant eksempel som Lægeforeningens højhus, hvor man taler om at ville bygge 602 lejligheder. Det lyder jo hjertegribende, men når man så samtidig ser, at 546 lejligheder skal nedlægges, således at der i alt bliver en reel vækst på 56 lejligheder, så synes jeg der er noget forkert.

Jeg har set lidt på tallene for København 1955-60. Der er bygget 9.530 nye lejligheder, og det lyder jo ikke så dårligt, men i samme åremål er der af forskellige årsager nedlagt 5.830, så den virkelige tilvækst er 3.700. Når man nu for øjeblikket ikke kan tildele Storkøbenhavn mere reguleret byggeri, så kunne jeg tænke mig — uden at jeg i og for sig mener, at staten skal blande sig så meget i den enkelte kommunes dispositioner — at man dog i hvert tilfælde henstillede at udvise forsigtighed med hensyn til nedlæggelsen af forskellige boliger, saneringsmodne lejligheder, og at være noget mere tilbageholdende med at give tilladelse til sammenlægning og overgang af lejligheder til erhvervsmæssig anvendelse. Muligvis kunne man også henstille til de offentlige institutioner, at de ikke beslaglagde så stor en del af det, som tidligere var boliger. Jeg vil spørge den højtærede